

Sygn. akt IV Ka 874/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2016 r.

sprawy **D. F.**

syna J. i A. z domu S. (...) r. w K. z art. 178a § 1 kk, art. 224 § 2 kk, art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk
na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 4 października 2016 r. sygnatura akt II K 321/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 180 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 874/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem D. F. uznany został za winnego, że:

w dniu 11 października 2015r. w D. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynik badań 0,91 mg/dm³, 0,82 mg/dm³ i 0,89 mg/dm³ alkoholu

w wydychanym powietrzu,

tj. za winnego popełnienia czynu z art. 178a§1 kk i za to na mocy powołanego przepisu wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto, zgodnie z art. 42§2 kk orzeczono wobec oskarżonego 4-letni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, zaś w oparciu o art. 43a§2 kk orzeczono odnośnie D. F. świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł na cel społeczny.

D. F. uznany został nadto za winnego, że:

w dniu 11 października 2015r. w D. gwałtownie ruszając samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) i skręcając w lewo uderzył poszyciem błotnika i drzwi w lewe udo funkcjonariusza Policji sierż. M. P. w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci jego zatrzymania i czyn ten zakwalifikowano jako występki z art. 224 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 i 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Poza tym D. F. uznany został za winnego, iż:

w tym samym czasie i miejscu jak w pkt I naruszył nietykalność cielesną umundurowanych funkcjonariuszy Policji asp. G. D. i sierż. K. S. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpał ich za mundury, a także wyszarpywał się w celu zmuszenia w/w pokrzywdzonych do zaniechania prawnej czynności służbowej – zatrzymania,

tj. za winnego popełnienia czynu z art. 222§1 kk i art. 224§2 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Za to, w oparciu o art. 224§1 i 2 kk w zw. z art.11§3 kk wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zważywszy na treść art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzono D. F. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając:

I.obrazę przepisów prawa materialnego, a to przepisu art. 224 § 2 k.k. przez niewłaściwe jego zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego opisane w pkt II części wstępnej wyroku wyczerpuje dyspozycję tego przepisu, pomimo iż oskarżony, jako kierujący pojazdem mechanicznym, który naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonego funkcjonariusza Policji, nie odpowiada na podstawie powołanego przepisu;

II. obrazę przepisów prawa materialnego, a to przepisu art. 224 § 2 k.k. przez niewłaściwe jego zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego opisane w pkt Ul części wstępnej wyroku polegające wyłącznie na stawianiu siłą oporu czynnościom funkcjonariusza publicznego wyczerpuje znamię czynności wykonawczej „stosowania przemocy”;

III.rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu za popełnienie czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku kary pozbawienia wolności będącą następstwem nieuwzględnienia dyrektywy z art. 58 § 1 k.k. wyboru kary innej niż kara pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy kara grzywny lub ograniczenia wolności może spełnić cele kary, biorąc pod uwagę stopień winy oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu oraz zachowanie po jego popełnieniu.

Tym samym, apelujący wniósł na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. aby Sąd odwoławczy, korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 2 k.p.k., zmienił zaskarżony wyrok w pkt IV przez zakwalifikowanie czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku jako wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i wymierzenie oskarżonemu za jego popełnienie kary grzywny, w pkt V przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku oraz w pkt I przez wymierzenie oskarżonemu zamiast kary pozbawienia wolności kary jednostkowej grzywny.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał jedynie trafnej oceny dowodów, a stanowisko swe przekonująco uzasadnił.

W tej sytuacji, skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego – zbędną jest ponowna analiza dowodów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, podniesionych wcześniej argumentów.

Odnosząc się zatem wyłącznie do szczegółowych zarzutów apelacji należy stwierdzić, że wręcz zdumiewającym jest pogląd obrońcy D. F., iż czyn przypisany oskarżonemu w punkcie IV dyspozycji nie wyczerpuje znamion występku z art. 224§2 kk lecz jest wykroczeniem z art. 86 lub 87 kw.

Apelujący zdaje się nie zauważać, że odpowiedzialność w rozpatrywanym przypadku (tak jak i w każdym innym) determinowana jest m.in. zamiarem sprawcy.

I tak przy czynach z art. 224§2 kk sprawca m.in. stosuje przemoc w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego do zaniechania prawnej czynności służbowej, zaś przy wykroczeniach z art. 86§1 kw i §2 kw sprawca umyślnie lub nieumyślnie narusza zasady bezpieczeństwa w ruchu, nie mając przy tym (co jest wręcz oczywiste) zmuszenia kogokolwiek do zaniechania prawnej czynności służbowej.

Skoro zatem zamiarem D. F. było uniknięcie zatrzymania to naruszenie niejako przy okazji zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym może być rozpatrywane w kontekście art. 10§1 kw, ale jest to już dalsze ewentualne zagadnienie.

Z uwagi na zamiar z jakim działał oskarżony za wręcz absurdalne należy uznać takie pośrednie odwoływanie się przez autora apelacji do zasad odpowiedzialności z art. 160 kk w powiązaniu z art. 177 kk.

Już tylko na marginesie wypada zauważyć, że sam skarżący stwierdza, że zamiar sprawcy był nakierowany na ucieczkę z miejsca zdarzenia.

Skoro tak, a ta była niemożliwa bez użycia samochodu jako środka przemocy – to oczywistym jest, że wyczerpane zostały znamiona występku z art. 224§2 kk.

Znamienny jest także zarzut obrońcy dotyczący czynu III. Apelujący twierdzi bowiem, że zachowanie oskarżonego polegało na stawianiu siłą oporu czynnościom funkcjonariusza publicznego, a tym samym potwierdza zasadność kwestionowanego wyroku także i w tej części. Stawianie oporu właśnie siłą to przecież nic innego jak przemoc o jakiej mowa we wskazanym wyżej przepisie.

Nie sposób także zgodzić się z apelującym, że kara jaką wymierzono sprawcy za czyn z art. 178a§1 kk jawi się jako rażąco surowa w stosunku do zawinienia sprawcy, społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów i zachowania już po jego popełnieniu.

Apelujący zdaje się w tym miejscu „przesądzać” o zasadności uniewinnienia D. F. od pozostałych występków, skoro twierdzi m.in., że zachowanie oskarżonego po zakończeniu jazdy w stanie nietrzeźwym było poprawne.

Zapomina tym samym, iż po zatrzymaniu D. F. nie zastosował się do poleceń policjantów, lecz najpierw podjął próbę ucieczki stosując przy tym przemoc za pomocą swojego samochodu a następnie stosując „siłę” o jakiej mówi skarżący, wyszarpując się interweniującym funkcjonariuszom.

Tym samym nie tylko kara za czyn z art. 178a§1 kk ale także kary za pozostałe występki jak i kara łączna jawią się jako po prostu sprawiedliwe ukaranie D. F. i dlatego orzeczono jak w wyroku.